

Nagyböjt III. hete

Vasárnap, A évben

Kiv 17,3-7 * Róm 5,1-2.5-8 * Jn 4,5-42

„Az a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz.”

A színeváltozás hegyének magasa után vágyaink kútjának feneketlen mélysége tárul fel előttünk a mai Evangéliumban. Az Istenember, akárcsak minden más ember, szomjas. Az ő szomjúságában tárul fel legmélyebb szomjúságunk. Mire szomjas az ember? Vízre? Nem, hanem az életre, melyet a víz táplál. Milyen életre? A mulandóra? Nem, az csak képe, ígérete az örökkévalónak. Milyen örök életre szomjazik az ember? Öntudatlan felolvasásra a mindenségben? Nem! Ha képes még a szívére hallgatni, tudhatja: örök szeretetre, olyan életre, amely csupa szeretet és viszonszeretet, Isten szívéből fakadó, és oda visszatérő, örök életre szökellő vízre.

Testi valónk szomjai, pszichénk szomjazásai, értelmünk tiszta epedései csak jelzései egy nagyobb szomjúságnak, mely mélyebben van, mint a test, a psziché, mélyebben, mint tudattalan világunk, de mégis hozzánk tartozik. A szívünk mélyéről, reményünk legalapvetőbb rétegéről, központi magjáról van szó. Arról a kútról, amelyhez nincs vödrünk, és amelyből mindaddig szomjúság tör fel, míg Jézus Krisztus a hit és a keresztség által meg nem adja nekünk a Szentlelket, aki maga Isten Szeretete! Így lesz Isten legvégső, legbensőbb titka, a Szentlélek, a Szeretet a mi legvégső valóságunkká és legbensőbb titkunkká.

A mai vasárnap nélkül mit is értenénk Húsvét vigíliájából, amely tűzszenteléssel kezdődik (és a könyörgés mennyei vágyakról szól), vízszenteléssel folytatódik (mely az életre szomjazóknak lesz kútforrás), s a szertartás keretében a pap belemeríti az égő húsvéti gyertyát a keresztkút vizébe. Itt a tűz és a víz ugyanarra a mennyei valóságra utal. A keresztkút pedig az egyház méhe, illetve a megkeresztelt, újjászületett ember szíve.